

23 10 Arabalı Vapurunda Bir Hikaye

– Kasvetli · 21 Mayıs 2020

Adam yorgundur;
Gecenin yardımıyla
Yaslanır Güverte kenarına;

Cilveli bir sevgili uğruna
Terk ettiği,
Yılların emektarı eşi gelir
Gözlerinin önüne.
Çocuklar ve de torunları
Yaşam meyveleriydi.

Anlayamaz, geçen zamanı.
Sorgulandığını hisseder.
Duyguları,
Dağınık bir senfoniden taksim geçer.
Mazisi,
Çoktan kendisini denize atmıştır.
Tanımadığı ayak sesleri yanına yanaşır.

Olanlardan sanki haberi varmış gibi
Sessizce karşı iskeleye varır,
23.10 Arabalı Vapuru;
Araçlarını boşaltır,
Sonra araçları yine doldurur güvertesine.
Onun hazzı da saklıdır,
Git-Gelli bu dönencelerde.

Yorgunluğundan eser kalmaz adamda;
Unutulmuşluğu yudumlarken
Tanımadığı ayak sesleridir,
Onu çelmeleyip, uzatır bu güverteye.
Giden ömrüdür,
Cesedidir, kalan geride.
Yoktur yardım eden,
Ne bir tanıdık, ne de bir aşına.

Götürüp atarlar, hastane morguna.

Biter bir hikaye daha,

Yavaş yavaş demir almakta olan

23.10 Arabalı Vapurunda...

(24 Haziran 2011 tarihli 9.şiiir kitabımdan)